

Nem maradhat így, nem maradhat így

In memoriam Pilinszky János

Megbocsátani mégis, csak azt látják az Istenek,
szomorú a lelkünk,
ömlik a falakon át ez a borostyán,
nem maradhat így, nem maradhat így.

A szavak fognak megváltoztatni minket,

ömlik a falakon át és
hirtelen felkapcsolnak egy lámpát,
az emberek járnak körbe-körbe,
örülnek,
suttogod, átmege és csorog a falakon.

Valaki egyszer szomorúságot kapott karácsonyra,
és ez a szomorúság befutja a zongorát és
az áztatott falakon csorog le a sárga,
messziről látszik, hogy sárga,
ilyen volt, mielőtt még nem festették be
kékre, zöldre, vagy mindegy milyen színűre,
mindannyian tudjuk, hogy átfestették,

a gyűlölet,
a naplementéről újra kiderül, hogy nem értjük.

Vagy csak viccnek szánta Isten az egészet

*In memoriam Pilinszky János
Pásztor Krisztának*

Ma átmentünk a tengalattjárón végre, oly sok nap után,
a megfelelőben, pont a megfelelőben, abban pillanatban,
Te mondtad, hogy a megfelelő pillanatban mentünk át,
tudtam, szemenszedett hazugság,
az időzítés ennyire fáj,
és kimondtuk azt a pár szót,
hogy szép.

A kvarcpor belekeveredik,
különben elszakad, csak egyetlen láncban,
de nem az eszelősben,
a zongorát befutja a szél, de már késő lesz,
és az idő mállik szét.

Belenyugodtam, hogy kivisszük a kertbe,
bármilyen kertbe,
te megnyugtattál,
azt mondtad, jobb lesz, mert biztosan
jobbn érzi majd magát, és leszokom erről
az állandó késleltetett hisztériáról,
pedig én csak téged szerettelek,
ami az örülettel párosul,
a szakadatlan télben és a szakadatlan nyárban,
amikor fúj a szél és esik szakadatlan,

a szerelmet árulják, ha más nem, te,
távozása könnyedén ment, hangja is hiánytalanul csengett,
mégis szemközt a szakadatlan tapétával szeretlek,
ahogy apámat szerettem gyerekkoromban,
ez a káprázat beleszáradt ereikbe,

szépen lassan szétmállik minden,
az idő is,
nem emlékezik már a lelkünk milyenek voltunk,
a zongorát befutja,
ráncigálom újra, húzom magammal és közben
a reménytelen beethoveniszerelemre gondolok,
hogy az mennyire fáj, hogy olyanok voltak,
mint a hegek, a kezére,
és azt mondja Isten az x-edik napon,
legyen férfi is a nő után, hogy valaki
védje meg a nőt, meg adja magát a szerelemhez,
mert nem eshet a mag a földre, csakis a szerelemre.

Nem szép, mondom Istennek, nem szép,
ezért teremtett egy jobbat, nincs mit megoldani,
felmerül a a sugárzó nappal szemben egy vitorlás,
csak viszonyítás kérdése, hogy milyen messze van,
a megfelelő gyümölcsöt a fáról,
vagy csak vicznek szánta Isten az egészet.

■ **Czapáry Veronika** (Győr, 1975): író, költő, üvegművész. Legutóbbi könyve: *Megszámolt babák* (Scolar, 2013)